

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Δευτέρα 21 Ιουνίου 2004

Εθισμένος

Ο ΜΙΧΑΛΗΣ ήταν ο καλύτερός μου φίλος στο σχολείο. Ο Δημήτρης και ο Ιωσήφ συμπλήρωναν την τετράδα των κολλητών. Τα Σάββατα, στα χρόνια του λυκείου, η ιεροτελεστία ήταν πάντοτε η ίδια: μαζευόμασταν κατά τις οχτώ το βράδυ, πηγαίναμε για μπιλιάρδο στο Europe στην Άνω Ηλιούπολη, μετά τρώγαμε στο Wendy's στην Κάτω Ηλιούπολη και ευτυχισμένοι, πλην βαρυστομαχιασμένοι, γυρίζαμε στα σπίτια μας. Το δικό μου ήταν το τελευταίο στη σειρά, κι έτσι κατέληγα να γυρίζω πάντα μόνος μες στο μαύρο σκοτάδι. Από το φόβο μου, γυρνούσα το κεφάλι κάθε δεκαπέντε βήματα και κοιτούσα μήπως με ακολουθεί κανείς. Η ανάγκη για ένα αυτοκίνητο δεν είχε γεννηθεί μες στο μυαλό μου, όχι γιατί ήταν αδύνατον να έχω ένα λόγω ηλικίας, αλλά γιατί φοβόμουν μην τρακάρω περισσότερο κι απ' το να με ακολουθεί κάποιος περιέργως τη νύχτα. Μετά το σχολείο η τετράδα συνέχισε να κάνει παρέα, παρότι τα προγράμματά μας ήταν τελείως διαφορετικά και οι νέες γνωριμίες εκτόπιζαν αργά αλλά σταθερά τις βαθιές ρίζες της φιλίας μας.

Ως φοιτητής πια, έβλεπα τον Μιχάλη περισσότερο από τους άλλους δύο. Τον θυμάμαι να έρχεται σπίτι μου και να παίζουμε δεκατέσσερις συνεχόμενες ώρες Football Manager. Κατά τη διάρκειά τους θα ακουμπούσαμε σε όλη την γκάμα των συναισθημάτων: θα κλαίγαμε από τα γέλια, θα παίρναμε το σοβαρό μας, θα κορόιδευε ο ένας την ομάδα του άλλου και θα κοπανούσαμε το πληκτρολόγιο –εγώ– και το γραφείο –αυτός– με λύσσα κάθε φορά που οι ομάδες μας γκέλαραν σε μας με υποδεέστερο αντίπαλο. Τις περισσότερες φορές εγώ έπαιρνα τη Ρόμα και ο Μιχάλης την Ίντερ. Τις περισσότερες φορές με κέρδιζε. Για την ακρίβεια, θυμάμαι να τον κέρδισα μόνο δύο φορές.

Μόλις κλείσαμε τα είκοσι, περισσότερο αναγκαστικά παρά γιατί κάποιος απ' τους δυο μας είχε λόξα με τα αυτοκίνητα, αποφασίσαμε να κάνουμε μαθήματα οδήγησης. Πήγαμε στη σχολή οδηγών του Στέλιου Τσάγκα. Ο Τσάγκας ήταν πελάτης –ή συμμαθητής;– του πατέρα μου και αυτός που έμαθε στον αδερφό μου να οδηγεί.

Έλεγα για λόξα με τα αυτοκίνητα. Ε, ο αδερφός μου είχε μεγάλη. Έκανε το πρώτο του επίσημο μάθημα οδήγησης δύο μέρες αφότου έκλεισε τα δεκαοχτώ και πήρε το δίπλωμα τέσσερις μήνες μετά. Το πρώτο του ανεπίσημο μάθημα το έκανε μια Κυριακή με «δάσκαλο» τον πατέρα μου. Ήταν δεκατριών ετών. Η «πίστα» ήταν το τεράστιο πάρκινγκ του Μαρινόπουλου επί της Βουλιαγμένης, που ήταν προκλητικά άδειο για να μην το εκμεταλλευτεί ο Σωκράτης για την εκμάθηση των μυστικών του ντεμπραγιάζ. Θα λέγαμε ότι ο αδερφός μου ήξερε ήδη να οδηγεί την πρώτη φορά που μπήκε στο εκπαιδευτικό αυτοκίνητο του Στέλιου Τσάγκα. Αντιθέτως, μέχρι το απόγευμα που ο Μιχάλης κι εγώ πήγαμε στη σχολή του με τα απαραίτητα χαρτιά για να γραφτούμε και να μας γνωρίσει από κοντά, η πιο σχετική με την οδήγηση εμπειρία μας ήταν να κατεβάζουμε

το τζάμι του συνοδηγού και να ανοίγουμε τον καθρέφτη. Πήγαμε μαζί σε όλα τα θεωρητικά μαθήματα, αλλά λόγω διαφορετικών προγραμμάτων στις σχολές μας –ο Μιχάλης σπούδασε δύο χρόνια Ηλεκτρονική στο ΤΕΙ Αθηνών προτού αποφασίσει, σοφά όπως αποδείχτηκε, ότι το μέλλον του κρύβεται μέσα σε μια κουζίνα– ο ένας δεν είχε την παραμικρή ιδέα πότε είναι τα πρακτικά μαθήματα του άλλου.

Η αγαπημένη συνήθεια του δασκάλου Τσάγκα ήταν να βρίζει. Τους πάντες, για τα πάντα, οποιαδήποτε στιγμή. Αυτό του έδινε χαρά. Σε μια από τις σπάνιες φορές που τον άκουσα να προφέρει κάτι θετικό, μου είπε ότι τα πήγαινα καλύτερα από τον Μιχάλη. Δεν το είπα ποτέ στον φίλο μου, αλλά ομολογώ ότι χάρηκα με την αποκάλυψη. Εντάξει, ο Μιχάλης ήταν καλύτερος στο Manager και στη μαγειρική. Βέβαια, ο πραγματικός λόγος πίσω από τη χαρά μου ήταν η βεβαιότητα ότι ήμουν ο τελευταίος άνθρωπος στη γη ο οποίος θα κατάφερνε να οδηγήσει. Το να ακούω, λοιπόν, επαίνους για την οδήγησή μου, ε, αυτό ήταν αγνός σουρεαλισμός.

Το πρωί της μέρας που θα δίναμε για το δίπλωμα ξέρασα δύο φορές. Με περηφάνια θυμάμαι μέχρι και σήμερα εκείνη την εξέταση ως την πιο αγχωτική της ζωής μου. Περιμένοντας πριν από χρόνια σε ένα πανάκριβο, ψυχρό ξενοδοχείο τη σειρά μου για τα προφορικά του πρώτου διπλώματος στα γερμανικά, πίστεψα –στα δεκαπέντε μου– ότι τέτοιο άγχος δεν θα ξαναβιώσω ποτέ. Παρ' όλα αυτά, οι εμετοί που είχα κάνει πριν από εκείνη την εξέταση ήταν μηδέν. Μιάμιση ώρα προτού δώσω για το δίπλωμα αυτοκινήτου, οι εμετοί ήταν δύο και διπλασιάστηκαν στο καφενείο όπου πίναμε την πορτοκαλάδα μας οι προς εξέτασιν οδηγοί της μέρας. Γυρνώντας από τον δεύτερο εμετό της αναμονής, ο Στέλιος Τσάγκας ρώτησε αν ήμουν άρρωστος. Τον ρώτησα αν οι εξεταστές λαδώνονται, και εκείνος έπιασε το νόημα.

Μου απάντησε ότι, αν πέφταμε σε αμέμπτου ηθικής εξεταστές, θα δήλωνε κώλυμα και θα έδινα μια άλλη μέρα. Ή μέχρι να πέσω σε εξεταστή που λαδωνόταν. Αυτή η απάντηση ήταν το καλύτερο αντιεμετικό.

Επέστρεψα στο τραπέζι με τον Μιχάλη, που ήταν φανερά στενοχωρημένος λόγω της μάχης μου με τη ναυτία, και ρούφηξα μια τζούφια ρουφηξιά από την πορτοκαλάδα μου. Ύστερα από λίγο ένα εκπαιδευτικό όχημα πάκκαρε μπροστά μας και δύο τροφαντοί άνθρωποι, ένας από κάθε φύλο, βγήκαν και χαιρέτησαν εγκάρδια τον δάσκαλό μας. Ο μεν κατευθύνθηκε προς την τουαλέτα στην οποία είχα κάνει τις καταθέσεις μου, η δε επέστρεψε στο όχημα. Ο δάσκαλος μου έκλεισε το μάτι, σαν να μου έλεγε: «Σήμερα είναι η τυχερή σου μέρα». Δυστυχώς, το άγχος διπλασιάστηκε, φοβούμενος μην κάνω κάνα λάθος ολέθριο, κάνα λάθος που δεν συγχωρείται ούτε με δέκα λαδώματα. Πρώτος για να εξεταστεί πήγε ο Μιχάλης. Αυτός απ' τον οποίο, σύμφωνα με τον δάσκαλο, τα πήγαινα καλύτερα. Έπειτα από δεκαπέντε λεπτά γύρισε με ένα χαμόγελο ως τ' αφτιά. Μπορούσες να δεις το στραβό του μπροστινό δόντι από χιλιόμετρα. «Άντε, σειρά σου», μου είπε και με βάρεσε στην πλάτη. «Λάδωσες;» τον ρώτησα χαμηλόφωνα, μισοξέροντας την απάντηση. «Τρελός είσαι, ρε; Σιγά μην τους λαδώσω. Ένα χιλιάρικο δώσαμε για τα μαθήματα, φτάνει», είπε και με έκανε να νιώσω κάτι ανάμεσα σε πάρα πολύ κουβαρντά και πάρα πολύ χέστη. Πήρα βαθιά ανάσα και μπήκα στο αυτοκίνητο. Πήγα να ξεκινήσω χωρίς να στρίψω το κλειδί στη μίζα, αλλά οι εξεταστές ή δεν έβλεπαν ή έκαναν ότι δεν βλέπουν. Μετά το πρώτο σάστισμα έβαλα μπροστά και για έξι με επτά λεπτά έκανα την τέλεια πορεία. Μάλιστα, δευτερόλεπτα προτού παραβιάσω ένα στοπ επειδή «να, μωρέ, δεν το είδα, ήταν κρυμμένο πίσω από κάτι φύλλα, συμβαίνουν αυτά», θυμώμουν τα λόγια του Μιχάλη και πι-

στευα ότι το λάδωμα ήταν αχρείαστο. Μετά έγινε αυτό με το στοπ και σκέφτηκα να ρωτήσω μήπως θέλουν να αφήσω κάτι παραπάνω.

Παρκάροντας έξω από το καφενείο για να εξεταστεί ο επόμενος, ο δάσκαλος έκανε το σήμα της νίκης με τους δυο του αντίχειρες, διακριτικά, ενώ ταυτόχρονα η αμίλητη ως τότε εξετάστριά μου μου πρότεινε να προσέχω λίγο περισσότερο τα σήματα οδικής κυκλοφορίας. Ύστερα ένωσε τη φωνή της με τον άλλο εξεταστή και μου ευχήθηκαν καλούς δρόμους. Αυτή ήταν η προτελευταία φορά που οδήγησα στη ζωή μου. Η τελευταία ήταν έξι μέρες μετά, την πρώτη Κυριακή ως κάτοχος διπλώματος οδήγησης ΙΧ, όταν ο πατέρας μου με ξύπνησε για να τον πάω βόλτα. Το μοναδικό αυτοκίνητο που είχα οδηγήσει ως τότε ήταν το φρόνιμο Starlet του Στέλιου Τσάγκα. Το νευρικό Saxo του πατέρα μου ήταν κάτι το άγνωστο, μια *terra incognita* με τροχούς. Έκατσα στη θέση του οδηγού με την αυτοπεποίθηση της λαδωμένης εξέτασης στις αρχές της εβδομάδας. «Πού πάμε;» τον ρώτησα με άγνοια κινδύνου. «Ξεκίνα ευθεία και βλέπουμε», με προσγείωσε άθελά του. Για διακόσια μέτρα ένιωθα ο απόλυτος κυρίαρχος του Saxo. Μετά τα διακόσια μέτρα ο πατέρας μου μου έδωσε τη χαλαρή εντολή «α, για στρίψε εδώ δεξιά», και εγώ πήρα τόσο ανοιχτά τη στροφή, που η ζαρντινέρα στο απέναντι πεζοδρόμιο πρέπει να 'χασε δέκα χρόνια ζωής βλέποντάς με να επελαύνω. Με παραδειγματική ψυχραιμία, και αφού έλεγξα ότι δεν έρχεται κανείς από πίσω, έβγαλα τη ζώνη, βγήκα από το αυτοκίνητο και άνοιξα την πόρτα του συνοδηγού. «Έλα, πάρ' το εσύ από δω. Θα σε πάω βόλτα άλλη φορά». Ο πατέρας μου δεν κατέθεσε εύκολα τα όπλα, αλλά ήμουν ανένδοτος. Δεν υπήρχε περίπτωση να γυρίσω στη θέση του οδηγού. Δεν ήμουν οδηγός· ή τουλάχιστον το δίπλωμα δεν με έκανε υποχρεωτικά οδηγό.

Περιγράφοντας το φιάσκο στον Μιχάλη, που έκλαιγε απ' τα γέλια στην άλλη γραμμή του τηλεφώνου, κόντεψα να ξεχάσω το λόγο που με πήρε τηλέφωνο. Σε δύο μέρες θα έπιανε δουλειά ως μεταφορέας σε μια βιοτεχνία χαλιών στα βόρεια προάστια. Δεν θα μπορούσε να βρει καλύτερη δουλειά για να ψηθεί πίσω απ' το τιμόνι. Αλλά ήταν έτοιμος; «Καλά, τώρα πήρες το δίπλωμα. Δεν τους νοιάζει που είσαι άπειρος; Είσαι έτοιμος;» τον ρώτησα όταν κατάφερε να πάρει μια ανάσα από τα γέλια. «Δεν θα μάθουν πότε πήρα το δίπλωμα, ρε βλάκα. Και, σιγά, μια χαρά έτοιμος είμαι. Τα πέρα-δώθε θα είναι η καλύτερη εξάσκηση». Είχε δίκιο. Από τη μία τον ζήλευα, από την άλλη ήξερα ότι, αν ήμουν στη θέση του, μάλλον θα παρέδιδα το αυτοκίνητο της δουλειάς στο συνεργείο παρά το χαλί στον πρώτο πελάτη που θα 'πρεπε να εξυπηρετήσω. Εκείνο τον καιρό (και για ενάμιση χρόνο ακόμα, μέχρι δηλαδή να πιάσω την πρώτη μου δουλειά ως δημοσιογράφος) έφτιαχνα καφέδες στο τυροπιτάδικο του αδερφού μου, που δεν είχε ανοίξει πάνω από έξι μήνες. Για αυτή τη δουλειά χρειάζονταν λίγες δεξιότητες και, ευτυχώς, η οδήγηση δεν ήταν μια απ' αυτές.

Με μόλις επτά μεροκάματα ως διανομέας χαλιών, αλλά με έναν μη αμελητέο αριθμό χιλιομέτρων στο κοντέρ, ο Μιχάλης μου πρότεινε να πάμε με το αυτοκίνητο της μητέρας του μέχρι τη Μαλακάσα, για την καλύτερη μέρα του Rockwave Festival. Του είπα από ευγένεια ότι φοβάμαι το –όντως– σαράβαλο Fiat της μητέρας του και όχι τη μακρινή βόλτα με εκείνον στο τιμόνι. Μου απάντησε ότι μόλις πήγε το αυτοκίνητο για σέρβις. Σταμάτησα να έχω αντιρρήσεις. Το επιχείρημα «παρκάρω χαλιά σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της Αθήνας» ήταν αρκετό. Και, στο κάτω κάτω, μέχρι τη Μαλακάσα θα πηγαίναμε. Αν η πρόταση ήταν για εκδρομή στη Θεσσαλονίκη, μάλλον θα τον κερνούσα και τα αεροπορικά για να μην τον κακοκαρδίσω.

Ο Μιχάλης έφερε μαζί τη Στέισι, μια φίλη του για την οποία δεν είχα ακούσει ποτέ, άρα μάλλον ο προσδιορισμός «φίλη» ήταν υπερβολικός. Με πήραν από το σπίτι. Η Στέισι, ένα κατάξανθο κορίτσι που πήγαινε ακόμα σχολείο, κατέβηκε, με χαιρέτησε και έκατσε πίσω. Τη χαιρέτησα κι εγώ, προσπαθώντας να την κοιτάω στα μάτια και όχι σε ό,τι περίσσευε απ' το σορτσάκι, και κάθισα δίπλα στον φίλο μου. Έδεσα τη ζώνη και είπα: «Ο Θεός βοηθός». Ο Μιχάλης είχε βάλει στη διαπασών ένα δίσκο των Active Member. Τον παρακάλεσα να χαμηλώσει, παρότι δεν είχα πρόβλημα με την επιλογή της μουσικής. Ήθελα να ακουγόμαστε· ήθελα να μπορώ να του φωνάξω αν πήγαινε να «φάει» κάνα κόκκινο. Δέχτηκε να χαμηλώσει, αποδοκιμάζοντας το άγχος μου. Βγαίνοντας στον περιφερειακό του Καρέα, ο μπροστινός μας φρέναρε απότομα και ο Μιχάλης τον αντέγραψε, κοκαλώνοντας το ασθμαίνον Fiat χιλιοστά πριν από τον προφυλακτήρα του. Ο φίλος μου ξεκαρδίστηκε στα γέλια, ακριβώς όπως τις φορές που ένας παίκτης μου έχανε πέναλτι στις καθυστερήσεις κάποιου ντέρμπι στο Football Manager. Η Στέισι δεν μίλησε. Εγώ ξεφύσηξα. Προς ολική αστοχία των προβλέψεών μου, αυτό το φρενάρισμα αποδείχτηκε η μοναδική κακή στιγμή του πηγαινέλα μας. Το σέρβις είχε κάνει το Fiat πιο αξιόπιστο από πριν· και ο Μιχάλης είχε ήδη την απαραίτητη οδηγική άνεση ώστε να κάνει το Ηλιούπολη-Μαλακάσα-Ηλιούπολη χωρίς γκέλες. Όσον αφορά τη χημεία στην παρέα, είναι ζήτημα αν ανταλλάξαμε πάνω από δέκα κουβέντες με τη Στέισι εκείνο το βράδυ. Όπως προέκυπτε, η «φίλη» του Μιχάλη ήταν η μικρή κόρη της καλύτερης φίλης της μαμάς του, άρα το «θα πάρετε και τη Στέισι μαζί» μεταφραζόταν αβίαστα ως το αντάλλαγμα που ζήτησε για να του αφήσει το αυτοκίνητο. Στην επιστροφή, συμφωνήσαμε να φάμε ένα μπέργκερ στην Ηλιούπολη προτού ο οδηγός μάς μοιράσει στα σπίτια μας.

Τη στιγμή που κατέφερα το πρώτο πλήγμα στο μπέργκερ μου, το ρολόι έδειχνε τριάντα ένα λεπτά μετά τα μεσάνυχτα και δεν νύσταζα καθόλου. Παρότι το πρωινό ξύπνημα για δουλειά ήταν πράγματι πρωινό –ήμουν στο τυροπιτάδικο από τις εφτάμισι–, τα τελευταία βράδια έπαιζα τουλάχιστον μέχρι τις τρεις τα ξημερώματα. Τη μια μέρα θα ήταν «ζωντανό» μπείζμπολ, την άλλη εικονικές κυνοδρομίες (ή ιπποδρομίες, ανάλογα τα κέφια), την παράλλη μπλακ τζακ. Την ώρα που οι Placebo καληνύχιζαν τα πλήθη από τη σκηνή, η μπίλια στη ρουλέτα του μυαλού μου καθόταν στο 21. Η βραδιά ήταν κομμένη και ραμμένη για μπλακ τζακ. Μη με ρωτάτε τι ίσχυε ώστε να θεωρώ μια βραδιά κομμένη και ραμμένη για ένα συγκεκριμένο είδος τζόγου. Δεν άλλαξε κάτι στο φεγγάρι τις φορές που διάλεγα να τζογάρω σε έναν αγώνα μπείζμπολ αντί να παίζω χαρτιά. Αλλά η βραδιά φώναζε «μπλακ τζακ». Αν όλα τα online τραπέζια μπλακ τζακ ήταν κατελημμένα εκείνο το βράδυ, ναι, το πιο πιθανό είναι ότι θα έπεφτα για ύπνο. Μοιάζει λίγο με τις φορές που η μαμά σου σου είχε υποσχεθεί το αγαπημένο σου φαγητό –τα κανελόνια, αν μιλάμε για μένα– και, γυρνώντας απ’ το σχολείο, αντίκριζες ένα πιάτο φασολάκια. Ε, με τέτοια ανατροπή δεδομένων, μάλλον θα έμενες νηστικός. Αλλά στο ίντερνετ υπάρχουν πάντα διαθέσιμα τραπέζια για μπλακ τζακ. Στο ίντερνετ ο τζόγος είναι μη πεπερασμένος. Για κάθε κατελημμένο τραπέζι υπάρχουν εκατό που σε καλούν σαν Σειρήνες.

Σαν ιππότες, γυρίσαμε πρώτα τη Στέισι σπίτι της. Από εκεί συνεχίσαμε χωρίς να πούμε κουβέντα μέχρι το δικό μου. Ακούγοντας Pink Floyd στο αυτοκίνητο της μαμάς του Μιχάλη, έριχνα τους παλμούς μου και συγκεντρωνόμουν για τη μεγάλη μάχη που θα άρχιζε σε λίγο. Το τελευταίο τριήμερο είχα χάσει 120 ευρώ από την Diner’s του πατέρα μου και είχα μπροστά μου την τέλεια βραδιά για να ρεφά-

ρω. Έτσι κι αλλιώς, μέχρι το τέλος του μήνα ο πατέρας μου δεν θα μάθαινε για τα λεφτά που είχα βάλει στο λογαριασμό μου στη William Hill. Αν κατάφερνα να τα πάρω πίσω, δεν θα μάθαινε για τις αυθαίρετες καταθέσεις μου ποτέ. Στην ονειρική περίπτωση που θα κέρδιζα πίσω τα χαμένα και θα έβγαζα και κέρδος, τότε μάλιστα, με περίσσιο θράσος θα του έλεγα: «Μπαμπά, τα έξτρα λεφτά που θα δεις στο λογαριασμό της κάρτας σου σήκωσέ τα, σε παρακαλώ, είναι δικά μου. Έπαιξα και κέρδισα».

Το θράσος των τζογαδόρων είναι βασισμένο στην αίσθηση αθανασίας που γεννιέται από κάθε μικρή ή μεγάλη νίκη. Στις νίκες ο τζογαδόρος από τον με παθολογική εξάρτηση μετατρέπεται σε τολμηρό ειδικό που βλέπει τους κόπους του να ανταμείβονται. Νικητής για λίγη ή περισσότερη ώρα, προλαβαίνει να κοιτάξει τον πρόσφατα ηττημένο εαυτό του και να του κουνήσει το δάχτυλο για το βιαστικό και απρόσεχτο παίξιμό του. Ο τζογαδόρος που μόλις νίκησε νιώθει ένας μικρός ή μεγάλος –ανάλογα με το πρόσκαιρο κέρδος– θεός. Τέλος πάντων, αυτές είναι θεωρίες που καταφέρνω ψύχραιμα να καταγράψω πάνω από μία δεκαετία αργότερα, παριστάνοντας τον μετά Χριστόν προφήτη. Πίσω στο βράδυ μας όμως.

Καληνύχτισα τον Μιχάλη, του μετέφερα τη χαρά μου που τουλάχιστον ένας από τους δυο μας πήρε το δίπλωμα για να οδηγήσει και όχι για να ξεγελάσει τη δειλία του, και ανέβηκα στο σπίτι. Η μάνα μου άφηνε πάντα ανοιχτά τα φώτα του σαλονιού όταν έλειπα ως αργά. Έκλεισα τα μεγάλα φώτα, άναψα ένα μικρό –σποτ το λέγαμε, γιατί ήταν όντως μικρό και κρεμασμένο σε μια γωνία– και άνοιξα την τηλεόραση. Την άφησα στην ΕΡΤ, που έδειχνε σε επανάληψη έναν αγώνα του Euro που διεξαγόταν εκείνες τις μέρες και το οποίο τελικά κατέκτησε η Ελλάδα. Ο αγώνας ήταν

Δανία-Σουηδία και βρισκόταν στο 10ο λεπτό. Δεν ήξερα πόσο είχε έρθει – ούτε και με ένοιαζε να μάθω. Έκλεισα τον ήχο της τηλεόρασης και κάθισα στην τραπεζαρία. Τα μάτια μου ήταν καρφωμένα στο λάπτοπ, ενώ στο πλάι του δεξιού μου ματιού οι κιτρινομπλέ της Σουηδίας διεκδικούσαν την μπάλα από τους ερυθρόλευκους της Δανίας. Άνοιξα το φάκελο με τη δισκογραφία των Interpol, ρίζωσα τα ακουστικά στα αφτιά μου και άνοιξα την εφαρμογή της William Hill για το καζίνο. Ζήτησα 30 ευρώ από την Diner's του μπαμπά, έκανα κλικ και εμφανίστηκε το πράσινο τικ, την ώρα που οι κιθάρες στην εισαγωγή του «Slow Hands» ανέβαζαν τη διάθεσή μου. Είχα 30 ευρώ διαθέσιμα για τζογάρισμα στο λογαριασμό του καζίνο.

Μπήκα σε ένα ομαδικό τραπέζι μπλακ τζακ, με άλλους πέντε να κάθονται στις εικονικές καρέκλες αριστερά μου. Τους χαμογέλασα και έγνεψα προς τα κάτω εν είδει χαιρετισμού. Δεν έβλεπα κανέναν και δεν με έβλεπε κανείς. Στην πραγματικότητα, χαμογέλασα και έγνεψα σε μια άψυχη οθόνη, η οποία αποκλείεται να ανταπέδιδε. Ήμουν ήδη σε ένα παράλληλο σύμπαν. Η δυνατή μουσική με βοήθησε ανέκαθεν να συγκεντρωθώ. Άρχισα να διαβάζω τα αδύναμα σημεία των αντιπάλων μου. Στην πρώτη θέση καθόταν ένας τύπος με άβαταρ μια φιγούρα βγαλμένη από την οικογένεια Ντάλτον. Ήταν ένας μουστακαλής μακρυμούρης τύπος που κάπνιζε ένα πούρο. Στη δεύτερη θέση υπήρχε μια κυρία με άβαταρ μια ξανθιά σαραντάρια με περμανάντ. Ο τρίτος, όπως κι εγώ, δεν είχαμε άβαταρ, ενώ ο παίκτης ακριβώς στ' αριστερά μου διάλεξε έναν πιτσιρικά με ένα καπέλο του μπέιζμπολ. Τα άβαταρ μπορεί να λένε κάτι για τον παίκτη που τα επιλέγει, αλλά τίποτα δεν είναι πιο ενδεικτικό του χαρακτήρα τους από τα χούγια που κουβαλάνε στο παιχνίδι. Άλλοι μιλάνε στο μικρό τσατ στο κάτω δεξιά μέρος της οθόνης, άλλοι είναι αμίλητοι, άλλοι παίζουν

πολύ γρήγορα τα φύλλα τους, άλλοι περιμένουν μέχρι το ρολόι με το χρόνο τους να αρχίσει να τσιρίζει.

Έπειτα από μισή ώρα παιχνιδιού είχα καταφέρει να διπλασιάσω την αρχική μου κατάθεση και να χαλαρώσω αρκετά μετά την αγχώδη απόβαση στη Μαλακάσα. Ενώ το ματς-κονσέρβα στην άκρη του δεξιού μου ματιού έφτανε στο ημίχρονο, εγώ φλέρταρα με τον τριψήφιο αριθμό στο balance μου, ενώ ο έτερος τύπος χωρίς άβαταρ είχε αποχωρήσει από το τραπέζι. Ήμασταν εμείς οι τέσσερις και η μάνα, δηλαδή ο υπολογιστής, που έκοβε και μοίραζε. Οι Interpol συνέχιζαν ακάθεκτοι στ' αφτιά μου' και την ώρα που η μάνα τραβούσε απ' το δεκάξι ένα ωραιότατο εννιά κούπα και καιγόταν με είκοσι πέντε, έβλεπα ένα από τα πολλά doubles μου να αποδίδει καρπούς και να εκτινάσσει το balance μου στα 165 ευρώ. Ήταν το λεπτό που κατάλαβα ότι εκείνο το βράδυ θα γραφόταν ιστορία. Οτιδήποτε από 150 ευρώ και πάνω σήμαινε ότι η χασούρα του τριμήνου διαγραφόταν και ότι πλέον μετρούσα κέρδη. Αρχισα να ανεβάζω τα πονταρίσματά μου. Ήμουν ο πιο κερδισμένος του τραπέζιού. Στη θέση του τύπου χωρίς άβαταρ στρογγυλοκάθισε κάποιος με άβαταρ ένα κοριτσάκι με κοκάλινα γυαλιά. Σκέφτηκα ότι θα δει πως είμαι το αφεντικό του τραπέζιού, και το κορμί μου ζεστάθηκε με αυτή τη σκέψη. Τη στιγμή που ξεκινούσε το δεύτερο ημίχρονο της κονσέρβας στην τηλεόραση, το balance μου σκαρφάλωνε στα 300 ευρώ, κι έτσι μπορούσα και επισήμως να μιλήσω για την πιο σπουδαία μου βραδιά στον τζόγο. Κοίταξα τον αριθμό «300» και πίστευα ότι βλέπω όνειρο. Μου έριξα ένα –όχι δυνατό, αλλά ούτε και ψόφιο– χαστούκι και βεβαιώθηκα ότι είμαι ξύπνιος. Η ρέντα μου μεταφραζόταν σχεδόν αστραπιαία σε γκίνια για τους άλλους τέσσερις. Μόνο στις περιπτώσεις που καιγόταν η μάνα πανηγυρίζαμε όλοι μαζί. Ή τουλάχιστον όσοι είχαμε φροντίσει να μην

καούμε πριν απ' αυτήν. Το ματς-κονσέρβα τελείωσε (δεν είχα ιδέα πόσο ήρθε, δεν έστρεψα ούτε μία φορά ολόκληρο το κεφάλι μου προς την οθόνη) και έδωσε τη σκυτάλη σε μια αθλητική εκπομπή με πάνελ που ανέλυε τη δράση στο Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα.

Η ώρα ήταν 02:55 τα ξημερώματα. Στις πέντε ο πατέρας μου θα σηκωνόταν για να ανοίξει το τυροπιτάδικο και να ψήσει τις πρώτες σφολιάτες. Δεν ήθελα να με βρει στο σαλόνι. Έβαλα στόχο να παίξω μέχρι τις τέσσερις. *Στις τέσσερις το κλείνεις και βάζεις ό,τι κέρδισες στην τσέπη.* Με προσεκτικό παιχνίδι, αυτά τα 300 ευρώ θα διατηρούνταν. Στη χειρότερη, θα έπεφταν στα 250. Στα 200, σου λέω εγώ! Λίγα είναι 200 ευρώ; Έθεσα τον πρώτο στόχο της νύχτας, να μην πέσω δηλαδή κάτω από τα 200 ευρώ, και συνέχισα. Μερικά τολμηρά πονταρίσματα έστειλαν, μόλις δεκατρία λεπτά μετά, το balance μου στα 640 ευρώ. Δεν μπορούσα να συλλάβω αυτό που ζούσα. Έβαζα τον εαυτό μου να επιστρέψει στην προ ολίγων ωρών κατάσταση του. Ήμουν στη Μαλακάσα, έβλεπα μια συναυλία και ήθελα να γυρίσω σώος στο σπίτι. Τέσσερις ώρες μετά ήμουν σώος στο σπίτι και άγγιζα τα 640 ευρώ. Αν έπεφτε το ρεύμα και έχανα τη σύνδεση με το ίντερνετ, θα ήμουν κατά 640 ευρώ πλουσιότερος. (Το χαρτζιλίκι μου εκείνη την περίοδο ήταν 150 ευρώ το μήνα, ενώ από τη δουλειά στο μαγαζί του αδερφού μου δεν καταδεχόμουν να πάρω λεφτά.) Συνέχισα. Ένιωθα ότι δεν υπήρχε ταβάνι σε εκείνη τη βραδιά.

Έπειτα από τρεισήμισι ώρες ακατάπαυστου μπλακ τζακ στο ίδιο τραπέζι, και ενώ η τηλεόραση έπαιζε πια μια ασπρόμαυρη ελληνική ταινία, το balance μου έδειχνε 990 ευρώ. Παρότι ξεθεωμένος και με πρησμένα μάτια από τη συγκέντρωση στην οθόνη, κυριολεκτικά πετούσα με το κατόρθωμα να μετατρέψω 30 ευρώ σε 990. Η ώρα ήταν πια λίγα λεπτά μετά τις τέσσερις. Αθέτησα την υπόσχεση να σταμα-

τήσω στις τέσσερις, αλλά κυρίως λόγω εξάντλησης (τι μέρα, Θεέ!) υποσχέθηκα στον εαυτό μου ότι στα 1.000 θα σταματήσω και θα ανέβω τις σκάλες για να ξυπνήσω τους γονείς μου και να πανηγυρίσουμε όλοι μαζί.

Πόνταρα 10 ευρώ για τα 1.000. Έχασα. Πόνταρα 20 για τα 1.000. Έχασα. Πόνταρα 40 για τα 1.000. Έχασα. Πόνταρα 80 για τα 1.000. Έχασα. Με τέσσερα σερί bust, είχα πέσει στα 840. 840 ολόκληρα ευρώ μού έμοιαζαν με 84 σεντς εκείνη τη στιγμή. Ήμουν στο ξεκίνημα του μεγαλύτερου τιλταρίσματος της ζωής μου. Έχανα τον έλεγχο. Λίγη ώρα νωρίτερα τα 200 ευρώ μού φαίνονταν θησαυρός και τώρα, ελάχιστα μετά το έντονο φλερτ με τα 1.000 ευρώ, τα 840 μού φαίνονταν ξεκάθαρη αποτυχία. Ένα τίποτα. 84 σεντς, έτσι ακριβώς όπως το 'πα. Χρειάστηκαν ακόμα τέσσερα bust, τρεις φορές που έχασα με δεκαεννιά στο χέρι, δύο φορές που έχασα με δεκαεφτά και μία που έχασα με είκοσι, προτού μηδενίσω το balance μου και κολλήσω αποχαυνωμένος στην οθόνη για τουλάχιστον δέκα λεπτά. Ευχόμουν να τα ζούσα όλα αυτά σ' ένα όνειρο. Το δεύτερο χαστούκι που μου έριξα ήταν πιο δυνατό απ' το πρώτο. Χωρίς γόνατα, έκλεισα τον υπολογιστή και το φως του σαλονιού και ξάπλωσα στο κρεβάτι. Μόλις με κάλυψε το σεντόνι, έσφιξα με απόγνωση τα δόντια μου και το κορμί μου σπαρτάρισε για κάμποσα δευτερόλεπτα. Μπορεί και να έκλαψα λίγο. Σκεφτόμουν: *Ρε γελοίο, δεν μπορούσες να κρατήσεις 100 ευρώ για να παίξεις και αύριο; Τι 100; 10! Γελοίο.* Χτύπησα μια φορά δυνατά το κεφάλι μου. Το χτύπημα του τζόγου μού είχε σκοτώσει κάθε όρεξη για ζωή. Δεν θα κοιμόμουν εκείνο το βράδυ. Σε μια απέλπιδα προσπάθεια να τα καταφέρω, γύρισα μπρούμυτα και συνειδητοποίησα ότι είχα έρθει σε σύτση. Δεν ήταν η πρώτη φορά που ερχόμουν σε σύτση έπειτα από μια οδυνηρή ήττα στον τζόγο. Σαν κάτι μέσα μου να το απολάμβανε.

Δέκα μέρες νωρίτερα είχα μάθει ότι η μητέρα μου έχει καρκίνο στο δεξί στήθος.